

За змістом же аналізованого раніше Закону, суб'єктами цього злочину також можуть виступати особи, які фактично виступають в ролі зазначених організаторів, але при цьому не зареєстровані як суб'єкти підприємницької чи іншої господарської діяльності.

Не можуть визнаватися суб'єктами цього злочину ті особи, яких організатор набирає за договором для виконання окремих видів робіт чи надання певних послуг, зокрема касири, продавці, круп'є, оператори тощо. Це здається дещо невинуватим, адже фактично такі особи сприяють зайняттю гральним бізнесом.

Означені та ряд інших розбіжностей в законодавчих актах свідчать про існування певних прогалин в правовому регулюванні грального бізнесу в Україні.

Ми вважаємо, що одним із варіантів урегулювання цього питання може бути легалізація грального бізнесу в окремих ігрових зонах задля поповнення бюджету за рахунок продажу ліцензій для організації такого бізнесу. За підрахунками Міністерства фінансів, азартні ігри змогли б приносити не менше 5 млрд грн додаткового доходу, причому частка онлайн-казино в цьому сегменті становить близько 20 %. Нині казино легально працюють у багатьох країнах світу, наприклад, у Європі: Великобританії, Італії, Німеччині, Польщі, Латвії, Литві, Франції, а ще у США, Канаді, Аргентині, Австралії та багатьох інших. До речі, і у нашій країні онлайн-казино працюють цілком вільно. В Україні поліція впродовж минулого року викрила понад 1,3 тис. гральних закладів. Доки цей бізнес в Україні не буде легалізовано у визначених ігрових зонах, прибутки від його діяльності не будуть офіційними, а гральний бізнес буде існувати нелегально, під виглядом оператора державної лотереї, спорт-барів та ін. Однак, слід зауважити на необхідності попередньої глибокої науково-теоретичної розробки цього питання, формування міцного законодавчого підґрунтя для легалізації грального бізнесу в Україні.

Одержано 03.04.2019

УДК 343.26/343.27

Тетяна Олександрівна НЕЇЗЖАЛА,

курсант групи Ф1-304 ХНУВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент Яценко А. М.

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВІ ЗАХОДИ РЕАГУВАННЯ НА ПРОЯВИ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Законом України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами» від 6 грудня 2017 року № 2227-VIII до КК України було внесено низку змін. Ухвалені зміни стосуються криміналізації:

домашнього і сексуального насильства (ст. 126-1, 153 КК України), уточненої редакції зґвалтування (ст. 152 КК України) тощо.

Оновлені зміни є прогресивним явищем для нашого суспільства і закріплює гендерну нейтральну рівність між чоловіком та жінкою (О. О. Дудоров).

Наслідком вчинення вказаних кримінально-протиправних діянь може стати застосування до винних осіб різних за своєю суворістю видів покарань. Зокрема, у разі вчинення домашнього насильства (ст. 126-1 КК України) – громадських робіт, арешту, обмеження або позбавлення волі. У випадку сексуального насильства і зґвалтування (ст. 152, 153 КК України) – позбавлення волі, причому за зґвалтування мінімум від трьох років (ч. 1), а максимум до п'ятнадцяти років (ч. 5). Крім того, згідно зі ст. 91-1 КК України поряд з покаранням, не пов'язаним з позбавленням волі, у випадку вчинення злочину, передбаченого ст. 126-1 КК України, або зі звільненням з підстав, передбачених КК України, від кримінальної відповідальності чи покарання за вчинення інших наведених злочинів, суд може застосувати до винних осіб один або декілька обмежувальних заходів у вигляді: 1) заборони перебувати в місці спільного проживання з особою, яка постраждала від домашнього насильства; 2) обмеженні спілкування з дитиною у разі, якщо домашнє насильство вчинено стосовно дитини або у її присутності; 3) заборони наблизитися на визначену відстань до місця, де особа, яка постраждала від домашнього насильства, може постійно чи тимчасово проживати, тимчасово чи систематично перебувати у зв'язку з роботою, навчанням, лікуванням чи з інших причин; 4) заборони листування, телефонних переговорів з особою, яка постраждала від домашнього насильства, інших контактів через засоби зв'язку чи електронних комунікацій особисто або через третіх осіб; 5) направленні для проходження програми для кривдників або пробачійної програми.

Нарешті, у випадку умисного невиконання наведених обмежувальних заходів або умисне невиконання обмежувальних приписів чи умисне ухилення від проходження програми для кривдників особою, щодо якої такі заходи застосовані судом, до винної особи може бути застосовано покарання у вигляді арешту або обмеженням волі.

Вищенаведені новели чинного кримінального законодавства України засвідчують тенденцію посилення кримінально-правового впливу на прояви домашнього насильства. Сьогодні адекватний стримувальний ефект у сфері протидії домашньому насильству може бути забезпечений лише реалізацією поряд з покаранням або замість нього альтернативних обмежувальних заходів кримінально-правового характеру. На важливу роль саме таких заходів звертає увагу і Європейський Суд з прав людини (справа «Опуз проти Туреччини» (Opuz v. Turkey)). Отже, цивілізований світ вважає, що виключно подібним чином можна захистити право людини на свободу від насильства. Застосування виключно покарання до винних осіб не може на 100 % виконана ти ту роль, яку йому відведено у справі протидії злочинам, пов'язаним з домашнім насильством.

Одержано 11.04.2019

